

Jan-Willem Roosenbrand: Pasen en getuigen van de opstanding 24 april 2011

Kunnen doden opstaan?

Natuurlijk niet.

De vraag is niet of doden levend kunnen worden, maar of God doden levend kan maken!

Eeuwen voordat God in de opstanding van Christus het afdoende bewijs leverde dat Hij de doden levend maakt, waren er mensen die dit al voorvoelden.

“Zij zijn allemaal in geloof gestorven; wat hun beloofd was zagen ze geen werkelijkheid worden, ze hebben slechts een glimp ervan begroet. Ze keken er reikhalzend naar uit!”
(Hebreeën 11: 13 en 16)

Luister naar hen.

Luister naar **Sara**, meer dan 1500 jaar voor de opstanding van Christus leefde ze.

DIA 1

Ik heb de boodschapper uitgelachen. Ik geloofde er niks van. Ik was ook niet meer de jongste, ik was al over de 90, en ik zou een kind krijgen?

Maar een jaar later was het zover: ik had mijn bloedeigen baby in mijn armen: Isaac, een wonderkind, verwekt door mensen die al bijna dood waren.

Wat onmogelijk is bij mensen is mogelijk bij God.

Maar toen die ochtend, die ochtend dat Abraham zijn ezel zadelde en met de jonge op weg ging. Waar ging hij heen? Was het wel veilig?

Hij vertelde me niet wat hij doen ging, maar ik voelde de spanning.

Later vertelde hij me het hele verhaal: hoe ze daar zwijgend de berg op klommen, hij en de jongen, met vuur en takken en een groot mes.

Nee, ik vertel er liever niet over. Ook al is het goed afgelopen, dankzij God die de doden opwekt.

Later las ik het ergens zo:

DIA 2

Mijn man Abraham, die de beloften had ontvangen, was bereid zijn enige zoon te offeren. Terwijl er tegen hem gezegd was: ‘Alleen door Isaac zul je nageslacht krijgen,’ zei hij bij zichzelf

DIA 3

dat het voor God mogelijk moest zijn iemand uit de dood op te wekken, en daarom kreeg hij hem ook terug, bij wijze van voorafbeelding van wat later met Christus is gebeurd!”

DIA 4

Luister anders eens naar **Hanna**, de moeder van Samuel, 1100 jaar voor Christus uit de dood werd opgewekt.

*Ook ik kon geen kinderen krijgen. Ik stortte mijn wanhoop uit voor God.
En Hij antwoordde: ik werd zwanger!
We kregen een zoon, Samuel: God luistert echt.
Toen heb ik een lied gezongen. Waar de woorden vandaan kwamen weet ik niet.
Ze werden me gegeven van boven af.
Ik zong en het ging over een koning.
We hadden nog helemaal geen koning in mijn tijd, maar in mijn lied zag ik hem te voorschijn
komen: de koning van God die de rollen omdraait.*

DIA 5

*“De HEER doet sterven en doet leven,
zendt naar het dodenrijk en leidt eruit omhoog.
De HEER maakt arm en hij maakt rijk,
vernedert diep en heft hoog op.
De zwakke en de arme helpt hij overeind,
Hij haalt hen uit het stof en uit het slijk
De HEER spreekt recht over heel de aarde,
hij geeft macht aan de koning die hij kiest
en verhoogt het aanzien van zijn gezalfde.’*

Luister naar **David**, de koning die God koos.

*Ik was maar een gewone herdersjongen. En ook nog eens de jongste met 7 sterke broers
boven mij. Maar mij koos Samuel uit om koning te worden.
En hij gaf mij een stevige belofte: niet alleen ik zou koning zijn, ook mijn zoon na mij, en zo
voort tot in eeuwigheid.
Daarom zong ik graag voor Hem mijn psalmen.
“Steeds houd ik de HEER voor ogen,
mijn lichaam voelt zich veilig en beschermt.
U levert mij niet over aan het dodenrijk
en laat uw trouwe dienaar het graf niet zien.
U wijst mij de weg naar het leven:
voor altijd een lieflijke plek aan uw zijde. “
Snap je dat ik dat niet alleen over mezelf zong, maar vooral ook over mijn zoon, die komen
zou? Ik ben gestorven en begraven. Maar hij is uit het graf opgewekt. Toen al, 1000 jaar voor
zijn geboorte heb ik er een glimp van opgevangen!*

En luister ook naar **Jesaja**, de profeet die een blik kreeg in het hart van God, 700 jaar voor de komst van de Messias.

Ik heb niet alleen mooie dingen gezien maar ook over het oordeel van God gesproken. Het volk zou in ballingschap gaan, afgevoerd worden naar een vijandig land. Ik moest vertellen over de toorn van God over de zonden van zijn volk.

Maar toen zag ik (ik snapte het zelf amper) een dienaar van God in mijn visioen.

Hij kwam naast ons staan, naast ons met onze problemen en onze zonden.

*“Hij was het die onze ziekten droeg,
die ons lijdten op zich nam.*

*Wij echter zagen hem als een verstoteling,
door God geslagen en vernederd.*

*Om onze zonden werd hij doorboord,
om onze wandaden gebroken.*

*Voor ons welzijn werd hij getuchtigd,
zijn striemen brachten ons genezing.*

*Maar na het lijdten dat hij moest doorstaan,
zag hij het licht!*

*Ja, mijn dienaar zal slagen,
hij zal groots zijn, hoog verheven in aanzien“*

Je hoorde net getuigenissen van mensen die zelf de opstanding uit de dood niet hebben meegemaakt.

Ze hebben het alleen van te voren al voelen aankomen.

Maar er waren er ook die het lege graf gezien hebben, met eigen ogen. En Hemzelf!

Hoor maar eens, wat Maria uit Magdala te vertellen heeft.

Wat wil je van me horen?

Mijn levensverhaal is nogal lang.

Alleen het belangrijkste?

Oké.

Het belangrijkste is natuurlijk die zondagmorgen, heel erg vroeg.

Wat was ik verdrietig.

Ik hield ook zo veel Hem.

Hij was meer dan een echte vriend.

Hij was alles voor me.

En Hij was dood, vermoord.

Begraven.

Grote steen ervoor gerold.

Ik ging er naar toe, een dag later, ik kon hem niet loslaten.

Maar het graf lag open!

Ik dus terug naar de andere leerlingen van Jezus.

En toen renden Petrus en Johannes als een haas naar dat graf. Zij durfden naar binnen.

En ze zagen dat het graf leeg was!

Ik snapte er niks van, en stond nog te huilen bij het graf.

En toen die stem, die mijn naam noemde: Maria.

Ik draaide me om en keek hem recht in de ogen.

Daar stond hij, vlak voor me.

Jezus leefde weer.

*Ik viel op mijn knieën greep hem bij zijn voeten vast.
Om hem nooit meer los te laten.
Maar hij zei: laat me. Ik ga voor jou en de anderen naar mijn Vader die ook jullie Vader is.
Ga maar naar de anderen. En zeg het voort: Hij is opgestaan uit de dood.
Ongelooflijk, ik rende de benen uit mijn lijf om het de anderen te vertellen.
Het is echt waar: ik heb de Heer gezien. levend en wel.
En ik zeg het nog tegen iedereen die het maar horen wil: Hij leeft.*

Luister tenslotte naar een van de twaalf apostelen zelf, de gelovige **Thomas**.

*Meestal noemen de mensen me een ongelovige Thomas.
Maar inderdaad ben ik nu een gelovige Thomas.
Ik herinner het me nog als de dag van gisteren, die eerste week.
Jezus dood! Eerlijk gezegd had ik het wel aan zien komen. Hij had te veel vijanden.
Einde verhaal. Dood en begraven.
Maar toen kwamen er een paar vrouwen met een verhaal dat ze hem gezien hadden.
Petrus en Johannes beweerden ook dat ze in het lege graf geweest waren.
En alle andere apostelen gingen er in mee: “ Thomas, luister, echt waar, ineens stond hij bij ons, de deur was op slot, maar hij was er. Echt, geloof het nou!”
Maar mijn motto was: eerst zien, dan geloven.
En verrek, een week later gebeurde het: ik was er zelf bij, en daar stond hij weer. En hij wist dat ik het niet kon geloven. Ik mocht voelen aan zijn wonden in de handen, en hij liet me het gat in zijn zij zien.
Meteen viel ik op mijn knieën: “Mijn Heer en mijn God!” riep ik.
En nou heb ik een ander motto, niet meer: eerst zien, dan geloven.
Want weet je wat Jezus zei?
“Omdat je me gezien hebt, geloof je? Gelukkig zijn zij die niet zien en toch geloven!”
Niet zien en toch geloven, dat zei hij. En zo is het.*